

1. Z úst mých zpěv, dík a chvá - la vždy
Krá - le moc - né - ho vzý - vat chci

Pá - nu bu - dou znít. Já - sat před tvá - ří
s do - bro - ře - če - ním.

tvou, chlu - bit se skut - ky tvý - mi chci

spo - lu s po - kor - ný - mi, tvé jmé - no, Bo - že,
o - sla - vím, tvé jmé - no o - sla - vím.

2. S vírou hledal jsem Pána, / mé prosby přijímal, / v bouřích
odvrátil zkázu, / vše, čeho jsem se bál. / Bránit spěchá lid
svůj, / naslouchá volajícím, / s nadějí vzhlížejícím, / jim
v úzkostech se spásou stal, / jim záchranou se stal.

3. Vstaň, pojď, poznáš v tu chvíli, / jak dobrý je tvůj
Pán. / Ten, kdo přichází v bázni, / dál k radosti je zván. /
V prázdných rukou smí nést / vždy hojnost požehnání. / Kdo
zná jen vlastní přání, / sám s pýchou v nouzi zůstává, / sám
v nouzi zůstává.

4. Jak jen těšit se zrána / na každý nový den? / Jak jen prožít
i zítřek / milostí provázen? / Vzdej se slov záludných! /
Odmítej sloužit zlému. / Nes bratru potřebnému / lásku
a pomoc s pokojem, / svou lásku s pokojem.

5. Tvář svou k věrným a moudrým / obrací Hospodin. /
Spásnou mocí je blízko / všem v srdci zkroušeným. / Vzpurní
slyší však soud: / „Zničíš se vlastním hříchem! / Kdo mým
je služebníkem, / smí znovu žít s odpuštěním, / smí žít
s odpuštěním.“

t: Miloslav Esterle

m: Heinrich Schütz, Psalmen Davids, 1661